

Sygn. akt IV KO 84/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

w sprawie **A.K.**

oskarżonego z art. 212 § 2 k.k.

po rozpoznaniu wniosku zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w R.

z dnia 11 sierpnia 2017 r., sygn. akt III K (...)

o przekazanie sprawy sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru
sprawiedliwości

p o s t a n o w i ł:

**na podstawie art. 37 k.p.k. sprawę Sądu Rejonowego w R.,
sygn. akt III K (...), przeciwko A.K. przekazać do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w C..**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy oskarżonego A.K. innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

W uzasadnieniu podniósł, że A.K. (Dyrektor Państwowego Szpitala [...] w R.) został oskarżony o popełnienie czynu z art. 212 § 2 k.k. na szkodę P. W., który reprezentował niektórych pacjentów szpitala. Sąd zwrócił nadto uwagę, iż w toku postępowania niewątpliwie koniecznym będzie dokonanie oceny niektórych działań kierownictwa Szpitala oraz oskarżyciela (jako pełnomocnika pacjentów Szpitala) w przeszłości. Wskazał również, że Państwowy Szpital dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w R. był zgodnie z obowiązującymi przepisami kontrolowany przez wyznaczonych sędziów Sądu Rejonowego w R.. Także Sędziowie Sądu

Rejonowego w R. w toku postępowań zasięgaliby opinii biegłych związanych z w/w Szpitalem, oraz podejmowali decyzje w sprawie stosowania detencji sądowej w przypadku jednego z pacjentów wymienionych w dokumentacji wskazanej we wnioskach dowodowych, nadto sędzia referent sprawy pełniąc w przeszłości funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w R. także zajmował się różnymi aspektami funkcjonowania Szpitala.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek zasługuje na uwzględnienie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, iż dobro wymiaru sprawiedliwości, o jakim mowa w art. 37 k.p.k., wymaga przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi niż sąd właściwy, gdy występują realne okoliczności, które mogą stwarzać zasadne przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, przede wszystkim zaś wówczas gdy zachodzą obawy o bezstronność sądu właściwego, oraz gdy istnieje uzasadnione przekonanie co do tego, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości trafnego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 maja 1972 r., IV KO 31/72, OSNPG 1972, nr 9 - 10, poz. 158, z dnia 13 lutego 1982 r., IV KO 9/82, OSNKW 1982, z. 6, poz. 33 i z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9 - 10, poz. 68). Akcentuje się, iż rzeczą sądów jest takie orzekanie, aby w opinii publicznej nie powstały wątpliwości co do tego, że wydane orzeczenia są wolne od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów, podyktowane jakimikolwiek innymi przesłankami niż te, które wynikają z materiału dowodowego i treści ustaw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2001 r., IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7 - 8, poz. 58).

Okoliczności wskazane we wniosku Sądu Rejonowego w R. co do relacji zawodowych pracowników Państwowego Szpitala [...] w R. oraz Sędziów Sądu Rejonowego w R., a nadto fakt, iż oskarżonym w niniejszej sprawie jest Dyrektor w/w Szpitala mogą wytworzyć w społecznym odbiorze przekonanie (nawet błędne), że sprawa nie zostanie bezstronnie rozpoznana przez Sąd Rejonowy w R..

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

